

[Clausager.]

Ordfører. Han vidste ikke alene, hvorledes mit Parti stillede sig til at begynde med, han syntes ogsaa at vide, at det betød ikke meget, hvordan vi stillede os nu, han var sikker paa, at vi kom paa den rette Vej, naar Sagen kom til Landstinget. Det er i og for sig at gøre rent Bord, naar han tager det paa den Maade. Imidlertid er det nu knap saa godt, som det ser ud til, thi det synes, som om den ærede Ordførers Hukommelse er meget kort. Han synes at have glemt, hvad vi præciserede ved første Behandling af Lovforslaget: at vi kan gaa med til disse Forslag, hvis de bruges til at lette andre og mere tyngende Skatter. Det var det, vi slog fast. Og vi har jo oven i Købet kunnet henvise til, hvilke Skatter vi vilde have lettet, inden vi gik med til disse her. Nu er der imidlertid ikke skabt mindste Udsigt til, at Regeringen og Regeringspartierne vil gaa med til at lette disse andre Skatter, der tynger meget haardere. Jeg behøver vel ikke at koge min Tale ved første Behandling op igen, man husker vel nok det, jeg nævnte om Beskatningen i København og Beskatningen i Landdistrikterne, hvordan Indkomsten i København har været over dobbelt saa stor, og Skatteprocenten betydelig mindre end i Landdistrikterne, dette bortset endda fra Skatten paa fast Ejendom, der atter er betydelig større i Landdistrikterne. Jeg tror derfor, man vil kunne forstaa, at det er vor alvorlige Mening, at vi vil have disse tyngende Skatter lettet, inden vi gaar med til den nye Skat. Vi vil gaa med til de nye Skatter, med visse Ændringer selvfølgelig, men vi vil kun gaa med til dem, naar Udbyttet bliver brugt til at lette andre Skatter, der tynger meget haardere. Derfor har vi heller ikke stillet Ændringsforslag; vi mener, at Tiden dertil er ikke kommet endnu, thi først naar det viser sig, at vi kan faa Skatteprovenuet her brugt til at lette andre Skatter, er Tiden for Alvor inde til at stille Ændringsforslag.

Men jeg skal ganske kort sige, da det ser ud til, at man er nødt til at forklare sig ret omstændeligt, at hvad Merindkomstskatten angaar, den, som vi jo er velvilligt indstillet over for — thi naar vi ikke kan komme af med de Statsbegunstigelser, dæ

godt se, at der kan være en Mening i at tage en Merindkomstskat, som kan udjævne i alt Fald nogle af de Forskydninger, der kommer frem —, hvad Merindkomstskatten angaar, vil jeg sige, som jeg sagde ved første Behandling, at det er dog mærkværdigt at tage sit Udgangspunkt fra 3 Aar, hvoraf de 2 er meget daarlige. Der er jo som bekendt i Aarene 1931—34 ifølge de Oplysninger, vi har faaet i Udvalget, sket en Forskydning i Indtægterne saaledes, at medens Indtægten i 1929—30, i 1930—31 og 1931—32 er nogenlunde normal, saa er de faldet betydeligt i 1932—33 og særdeles stærkt i 1933—34. Begge de sidste Aar tager Ministeren med i sit Forslag, og jeg mener, det er galt, for derved kommer man ubestrideligt til at beskatte en normalt tilbagevendende Indkomst som en Merindkomst, og det er dog formodentlig ikke Meningen, naar man vil opkræve en Merindkomstskat. Jeg beklager, at Ministeren og Regeringspartierne eller rettere sagt det ene Regeringsparti ikke har været lydhor for disse Krav. Jeg husker jo, at det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling) ved første Behandling udtalte sig meget forstaaende over for det, vi fra vor Side sagde, og selv sagde, at der skulde sikkert ske en Ændring. Jeg takkede ham vistnok for det dengang, og jeg kan ogsaa godt gøre det igen, men vi fik jo ikke meget ud af det, for Ministeren og Socialdemokraterne var upaarvirkelige i saa Henseende.

Hvad angaar Tillægsskatten, gælder noget lignende. Vi kan ogsaa godt tage den, selv om den ikke i sig selv tiltaler os. Thi det at tage et lille vilkaarligt valgt Udsnit af Skatteydernes Flok og lægge en Særskat, en Ekstraskat paa dem, er egentlig ikke tiltalende. Det er mere tiltalende, som vi har det i vore almindelige Skattelove, at vi tager ingenting af de fattige, lidt af Smaafolk, noget mere af de velstillede og uhyre meget af de rige. Saa kan man tale om, hvor stærk Progressionen skal være, det er en Sag for sig, men at have en fast Skattelov og saa ved Siden af nu og da komme og skære et Udsnit ud og lægge mere paa visse Skatteydere, efter som man faar Lyst til det eller har Brug for det, er i Sandhed ikke tiltalende. Paa den anden Side kan jeg godt se, at naar man gaar til en Merindkomstbeskatning, er det vanskeligt at komme uden